

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 448/2024
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Николића, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Николића, адвоката Ивана Тмушића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 293/23 од 14.11.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 100/24 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Николића, адвоката Ивана Тмушића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 293/23 од 14.11.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 100/24 од 07.02.2024. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 293/23 од 14.11.2023. године окривљени Марко Николић оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 4 месеца у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 07.07.2023. године, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Истом пресудом, окривљеном Марку Николићу изречена је мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци те пресуде.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени Марко Николић да на име трошкова кривичног поступка насталих пред Основним јавним тужиоцем у Чачку на име вештачења вештака др Милоша Ђуровића неуропсихијатра исплати износ од 20.004,00 динара, а на име заступања окривљеног од стране браниоца по службеној дужности адвоката Ивана Тмушића исплати износ од 105.750,00 динара на рачун

буџета Републике Србије, као и да на име трошкова кривичног поступка на име вештачења од стране вештака неуропсихијатра др Милоша Ђуровића исплати суду износ од 6.000,00 динара, на име трошкова довођења из КПЗ Крагујевац и трошкова прегледа окривљеног исплати износ од 6.628,00 динара, као и на име паушала износ од 4.000,00 динара на рачун Основног суда у Чачку, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и одређено је да се трошкови кривичног поступка на име одбране окривљеног, имају исплатити браниоцу окривљеног по службеној дужности, адвокату Ивану Тмушићу, из буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 100/24 од 07.02.2024. године, усвајањем жалбе Јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Чачку, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку К 293/23 од 14.11.2023. године, само у погледу одлуке о казни затвора, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног Марка Николића осудио на казну затвора у трајању од 6 године и 1 месец, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 07.07.2023. године, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марка Николића, адвокат Иван Тмушић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП и 441. став 4. ЗКП и битних повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет и због повреде члана 447. ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине у целини и предмет врати на поновну одлуку и суђење првостепеном суду, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи у целини побијане одлуке, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће се против окривљеног оптужба одбити, као и да одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава или државног органа који је иницирао и водио кривични поступак, а да бранилац буде обавештен о седници већа, сходно члану 488. став 2. ЗПП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови пропустили да цене чињенице да су раније појединачне осуде, спајањем казни у пресуди Вишег суда у Београду К 448/15 од 08.11.2017. године изгубиле самосталност,

тако да постоји само једна, јединствена осуда, па не постоји услов за примену одредбе члана 55а КЗ.

Из списка предмета произлази да је пресудом Вишег суда у Београду К 448/15 од 08.11.2017. године, којом је окривљени Марко Николић оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године, узета као утврђена казна затвора по правноснажној пресуди Вишег суда у Чачку К 20/14 од 03.09.2014. године у трајању од 3 године, због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, па је окривљени Марко Николић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору.

Према подацима из казнене евиденције од 18.10.2023. године који се налазе у списима предмета, произилази да је по правноснажној пресуди Вишег суда у Београду К 448/15 од 08.11.2017. године окривљеном Марку Николићу, наступио престанак затворске казне дана 14.01.2019. године.

Одредбом члана 55а КЗ прописано је да ће за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, суд изрећи казну изнад половине распона прописане казне, под следећим условима: 1) ако је учинилац раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање 1 годину; 2) ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло 5 година.

Правноснажним пресудама у односу на које је поднет захтев за заштиту законитости окривљени Марко Николић оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, које учињено дана 07.07.2023. године, а раније је два пута осуђен за кривична дела из члана 246. став 1. и члана 246а став 1. КЗ која су учињена са умишљајем на казне затвора преко 1 године (пресудама Вишег суда у Чачку К 20/14 од 03.09.2014. године и Вишег суда у Београду К 448/15 од 08.11.2017. године), а од дана отпуштања окривљеног са издржавања изречене казне затвора по пресуди Вишег суда у Београду К 448/15 од 08.11.2017. године, дана 14.01.2019. године, до извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим у овом кривичном поступку (07.07.2023. године), није протекло 5 година, па су у конкретном случају испуњени сви услови за примену одредбе члана 55а КЗ, која се односи на одмеравање казне у случају вишеструког поврата.

По ставу Врховног суда, када су две казне затвора изречене окривљеном у две правноснажне пресуде, околност да је у једној од тих правноснажних пресуда узета као утврђена казна затвора по другој правноснажној пресуди и изречена јединствена казна затвора, није од утицаја у погледу постојања раније две правноснажне одлуке о осуђиваности окривљеног, а тиме и могућности за примену одредбе члана 55а КЗ. То значи да се лице, које је два пута правноснажно осуђено, у случају да се приликом изрицања јединствене казне у касније донетој пресуди, казна затвора по ранијој осуди узме као утврђена, изрицањем те јединствене казне, не може сматрати једном осуђеним, већ се и даље има сматрати осуђеним два пута.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Николића одбио као неоснован у делу у коме је поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 55а КЗ.

Бранилац окривљеног Марка Николића у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду члана 447. ЗКП (окривљени и бранилац нису позвани на седницу већа другостепеног суда), погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање – члан 440. ЗКП (у захтеву се указује да је у конкретном случају спорна и висина противправно одузете имовинске користи због опречних изјава сведока АА и ББ, да урачунљивост окривљеног у тренутку извршења кривичног дела није цењена у складу са допунским налазом вештака неуропхијатра др Милоша Ђуровића, с обзиром да је окривљени у тренутку хапшења био видно смањено урачунљив и да је дугогодишњи регистровани зависник од психоактивних супстанци, а налаз вештака није потпун у погледу околности да је окривљени пре извршења кривичног дела конзумирао одређену количину вотке и вињака, три таблете Ривотрила и четири цоинта), битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП (другостепени суд није ценио две спорне пресуде и није дао разлоге зашто исте не сматра релеватним за мериторну одлуку) и повреду закона из члана 441. став 1. тачка 1) ЗКП (суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања). По налажењу Врховног суда, имајући у виду одредбу члана 485. став 4. ЗКП, све наведене повреде закона не представљају законом прописане разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је захтев браниоца окривљеног Марка Николића у том делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног Марка Николић, као разлог подношења истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим, у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда закона састоји, па захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**